

En människa

Tänk vad lätt det var egentligen, deras omtalade syfte. Henna funderade över det när dagens arbetspass inleddes. De var de första, de som skulle bygga broar och bryta ny mark för gryningens folk, invånarna i soluppgångens stad Abiogenesis. Och allt de egentligen behövde göra var att stå där uppe på muren, och regna ner död på de gråa massorna.

Det kom alltid nya varelser dit, dessa luggslitna, smutsiga saker som skrek efter nåd. Hon kallade dem för *de andra*. De var inte viktiga, knappt ens verkliga, och som sådana skulle hon behandla dem. Just idag var de ovanligt tysta, pressade bara ståndaktigt på mot portarna. En del av dem höll skyltar gjorda av möglande papp, där otydliga bokstäver skanderade deras böner. *Hjärntvätt räddar ingen, Ner med miljö-fascisterna, Jag är en människa.* Hon såg ansiktet på figuren som höll den sistnämnda skylten. En manlig individ, väderbiten, lång och smal. Den såg arg ut. Hon sköt den, och fortsatte att ta hand om massan.

Lite senare kom bilden tillbaka. Hon förvånades av det, att en av dem där ute stannade kvar hos henne. Hon hade lärt sig att göra sitt minne till en blank yta för länge sedan, där endast det viktigaste blev inskrivet för evigt. Hon var bra på att gråta med ett leende.

Trots den underliga bilden jobbade hon på, skötte sitt arbetspass med noggrant upptränad effektivitet och känslökyla. Under tystnad. Varför tala? Hon kände ingen av människorna runt sig, och det ville hon inte göra heller. De gjorde sina jobb och hon gjorde sitt, så var det med den saken.

En tanke kom farande. *Varför spelade den som hon sett, som enskild individ roll? Varför en enda varelse? De var ingenting ensamma, endast den oändliga massan var relevant.* Det var ett välbekant mantra som hon upprepade flera gånger ända tills det kändes alldeles sant. De överkliga andra var bara en enformig massa. En massa av överklighet.

Så klart att den var en människa, den där ute. Varför den behövde påpeka det begrep hon inte. Men inte en riktig. Hon suckade och lät bilden glida av minnets blanka vägg.

En sak hon aldrig förstått om de andra var deras konstanta behov av att röra vid varandra. Detta var någonting hon ofta kunde observera. De brukade stå utanför portarna hand i hand, ibland slog de armarna om varandra, ibland rörde de med sina läppar i varandra. *Som om de*

inte fanns till utan varandra. Det äcklade henne att någon skulle vilja vara så nära någon annan. Ingen hade någonsin rört vid henne förutom läkare, och hon betraktade beröring som någonting rent medicinskt. Att röra vid någon utan någon praktisk nytta var bara ännu en främmande sak i raden som de höll på med.

Tiden kom när hon fick komma ner på marken igen. Det var spännande, för detta var hennes första tid utanför Staden och Barntädgården. Anläggningar i olika klimatzoner skulle etableras, och hon var med i försvaret av en av byggplatserna. Här skulle den nya staden Neo-Manaus stå färdig år 2073, och hennes jobb var lika lätt som någonsin. Patrullera runt utkanterna av området, se till att de andra inte kom åt att stjäla Stadens material.

Tryggheten i automatgeväret över axeln var konstant, hon var lika hemma här som någon annanstans. Samma rutiner och samma sysslor. Skillnaden var att hon nu behövde skydda kroppen från sol eller kyla ibland, tills klimatanläggningen kunde startas. Och att de andra var närmare.

De var inte lika många, men ibland kunde de komma ända fram till stängslet. Några hade försökt komma över, men ingen hade lyckats. Hon och hennes kamrater var alltid där med vapnen redo, och det var ju barnsligt lätt att bara hindra dem.

Just den dagen var hon utanför stängslet, på en av räderna för att eskortera en materielleverans till bygget. Leveransen kom på ett av magnet-tågen som flöt fram över den nylagda banan. Rälsen gick inte ännu hela vägen till staden, så de måste transportera lasten med sväware sista biten. Vid lastningen var svävarna och varorna utsatta, och mycket riktigt kom det ett anfall.

Så nära de andra hade Henna aldrig varit. De dök upp ur den till synes döda omgivningen och rusade i desperata vågor mot tåget. Hon blinkade inte när den första rekylen kändes i axeln. Hennes tankar var fullständigt släta när hon siktade och sköt. Men inte i tid.

En av dem knuffade till henne så att hon tappade balansen. Och plötsligt var hon omgiven av ett hav av stinkande, smutsiga kroppar som desperat försökte ta sig till utrustningen. Om de inte var verkliga, så varför gjorde då slagen och sparkarna mot henne så ont?

Huvudet fylldes av en tomhet, det fanns inte utrymme för klara tankar. Hon ställde sig upp, siktade, sköt, siktade sköt siktade sköt. Axeln dunkade av rekylen. I hennes huvud kom plötsligt bilden tillbaka. *Jag är en människa.* Nej, nej, nej! Den var inte en människa, nej! Den

var ett djur, en dum och lägrestående varelse och hon hatade den! Tårarna steg i ögonen och hon hatade dem alla.

Efteråt var förmannen besviken på henne. Varför hade hon låtit sig bli uppretad av dem? Hon var inte som de och de förstod inte bättre, det visste hon ju. Kinderna brände av skam. Hon var också besviken på sig själv. På att hon inte kunde bli fri från dem.

Hon kände sig smutsig. De hade rört vid hennes hud och kläder, och hon hade tillåtit dem att röra vid hennes inre också. Den blanka ytan hade blivit rispad av dem, och hon vill desperat att den skulle bli ren igen. Men nu hatade hon.

Trots alla mantran hon upprepade, *de vet inte bättre, de vet inte bättre, du ska inte låta dem dra ner dig till sin nivå*, kunde hon inte bli fri från bilden. Blåmärkena värkte på kroppen, hon hade aldrig varit skadad förut. Först hade hon trott att hon skulle dö, men läkaren hade förklarat att de bara skulle vara ömma ett tag innan de försvann. Hon tryckte fascinerat på ett av dem, kände den ovana smärtan gå genom kroppen. *Var det så de andra kände när kulorna gick igenom dem?*

Nej, beslöt hon. De var inte som hon. Verkliga må de vara, men inte människor. Och hon insåg att det fanns styrka i hennes nyfunna hat.

En av hennes kamrater hade dött under striden. Han hade fått en sten i bakhuvudet, och så var det över. Hon såg på honom, liggande där på marken. Han såg ut som ett av de tunna fågelskeletten de hittade på bygget ibland. Hon kände absolut ingenting när hon såg det.

Dagarna gick, och hatet svalnade lite. Blåmärkena bleknade, men risporna i henne var kvar.

Nästa överfall kom bara några dagar senare, den här gången försökte de andra storma porten när en ny last med materiel anlände. Hon sköt dem, vapnet kändes märkligt tungt i händerna.

En av dem ropade till henne. En kvinnlig, som såg henne rakt i ansiktet och skrek: "Du är ju bara ett barn!" Vid ljudet av rösten ryckte Henna till. *Den hade talat till henne. Varför? Hur vågade den?* Ilskan vaknade inom henne igen. Hon tillät sig att släppa fram hatet, en våg av ren energi och ilska som hon egentligen inte skulle känna. Och skotten brann av i jämn takt.

Risporerna i minnet djupnade.

Efter skottlossningen blev hon ombedd att gå till kasernen för att ta paus. Det måste ha syntts på henne hur trött hon var. Ilskan var utmattande.

Där satt hon sedan på sin brits. Såg omkring sig och försökte andas jämnt. *Andas in, ut, in, ut, in, ut.* Noterade rummets vita väggar, det högljudda trummandet på taket när en regnskur drog förbi, lukten av sterilt rengjorda ytor. Lät sig lugnas av det välbekanta.

När hon var stadig ställde hon sig upp och gick ut. Hon skulle begära att bli förflyttad tillbaka till Abiogenesis, där hon kunde slipa sitt minne rent igen. Lägga vreden bakom sig. Så hon gick långsamt och beslutsamt mot förmannens kontor, genom hela byggplatsen.

Någonting fångade hennes blick. En liten reva i stängslet. Ett så uppenbart brott mot reglementet hade hon en plikt att göra någonting åt. Hon skyndade dit, drog provande i sidorna av hålet. Det utvidgades inte, alltså hade hålet från början gjorts med ett verktyg. Hon provade sträcka handen igenom hålet. Det var inte brett nog för hennes arm ens.

När hon drog ut armen stack det till. En av de kapade ståltrådarna skar in i överarmen och öppnade ett smalt sår. Det var första gången hon fick ett sår. Självklart hade hon tagit blodprov, men när hon såg blodet rinna över armen var det inte kliniska nålar hon tänkte på. Hon tänkte på dem.

Pulsen steg, blodet dånade i öronen. *Blodet, blodet!* Hon rusade mot porten, där de döda kropparna ännu låg. Hon såg på dem, och såg hur fläckarna på deras kläder liknade fläcken på hennes egna. *Jag är en människa.* Hon var en människa, och hon kändes likadan som de. Hon blödde på samma sätt som de. De kunde röra vid henne, de kunde tala till henne, de kunde skada henne. Hennes blod var likadant som deras blod, hennes hjärna lika tänkande som deras. De var människor.

Och en enda kula krävdes för att släcka en av dem. Hur många kulor hade hon avlossat? Hur många människor hade hon dödat? Hur många hade Stadens soldater dödat? De hade inte spelat någon roll, de hade varit lika betydelselösa för henne som för hennes kamrater. Varför hade hon aldrig fäst någon vikt vid dem? Säkert en miljon hade passerat utanför Abiogenesis portar, de hade alltid varit en ändlös överklig massa. *Var de alla människor?* Tanken var svindlande, förstörande. Den blanka ytan gick slutgiltigt sönder.

Porten stod öppen, vakten hade slarvat med att stänga den. Hon kunde inte tänka, visste inte varför benen bar henne. Hon måste bara bort, bort från väggarna som slöt sig om lungorna. *Hon hade dödat människor.* Den frasen hade aldrig betytt någonting förut. Hon sprang och sprang, rakt ut i det döda landet. *Lika dött som de.*

Ingen hindrade henne. Och medan hon sprang slutade hon att hindra sig själv, bara kände hur någonting lossnade och föll bakom henne. Skärvor av spegelblankt minne som krossades mot marken, och bakom fanns de alla. Hon hade ingen aning om att deras ansikten fanns kvar. De strömmade över henne i en våg som bar henne längre och längre, som fanns i hennes fötter där hon rusade vidare med tårarna strömmande över ansiktet som var alldeles för likt deras ansikten.

Hon såg dem fortfarande när smärtan i sidan slog upp. En spik genom lungorna som tvingade henne att stanna. *Var det så de kände när hon släckte dem?* Nere på knä i den döda jorden, ansiktet täckt av tårar och uppvirvlande damm. *Hon hade varit så blind!* Den, han, som höjt skylten, han som knuffat ner henne, hon som ropat till henne. Alla hade varit lika verkliga och lika viktiga som hon. Världen blev så oändligt mycket större med den tanken. De hade varit riktiga och tänkande varelser, som inte hade behövt dö om hon inte skjutit dem.

Utmattad, slagen till marken av känslor hon aldrig känt förut, nedsmutsad utvärtes och förstörd invärtes. Hon låg där, tittade upp på den mörknande himlen. *Vad lätt det vore att förlora sig i oändligheten ovanför henne.* Hon ville falla bort från smärtan.

Hon reste sig, stapplade vidare. Benen bar knappt, och det var lika bra. Kom in i det som varit en stad. Längre och längre genom de döda kvarteren, lika smutsiga som vattnet mot hennes ben. Mot hennes mage. Mot hennes bröst.

När huvudet hamnade under ytan tänkte hon på hur lätt det egentligen var, deras omtalade syfte. Att röja väg för kommande generationer på nu levande människors bekostnad. Och inte ens veta om att de var människor.